

Κ' ἡ δόξα ἡ δαφνοστέφανη κ' ἡ διαλαλήτρα ἡ φήμη
ἀκούραστος κι ἀκοίμητος τὴ σκέψη μου ἀναδεύουν.

δαφνοστεφάνωμα τό, Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ.
Ἐκ τοῦ ρ. δ α φ ν ο σ τ ε φ α ν ὶ ω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.
Τὸ στεφάνωμα διὰ δάφνης.

δαφνοστεφανώνω Γ. Ψυχάρ., "Ονειρ., Γιαννίρ., 482
Α. Βαλαωρ., "Εργ. 3, 189 Γ. Σουρῆ, Ρωμ. ἀρ. 186
Ι. Τυπάλδ., Ποιήμ., 71 Φ. Πανῶ, Λυρικ., 123 — Λεξ.
Βάιγ. Κορ., "Ατ., 4 Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. δαφνουστι-
φανώνου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α φ ν η καὶ τοῦ ρ. σ τ ε φ α ν ὶ ω. Ἡ
λ. καὶ εἰς Σομ.

Στεφανώνω μὲ δάφνην ἔνθ. ἀν.: Συλλογίστηκε νὰ τοῦ προ-
σφέρῃ ἓνα νόμισμα μὲ χαραγμένο τὸ πρόσωπο τοῦ ποιητῆ
καὶ δαφνοστεφανωμένο Γ. Ψυχάρ., ἔνθ' ἀν. || Ποιήμ.

"Ἠρθάτε κ' ἡ πατρίδα μας δαφνοστεφανωμένη,
γὰ ἰδέστε, ἀκόμα μένει 'ς τὴν ἄκρη τοῦ γιγαλοῦ
Φ. Πανῶ, ἔνθ' ἀν.

Ἐμπρὸς ἀπ' ὅλους ἔρχεται δαφνοστεφανωμένος ὁ ἀθάνα-
τος τραγουδιστής...
Ι. Τυπάλδ., ἔνθ' ἀν. Μετοχ. νικητῆς, δοξασμένος σύνθηθ.:
δαφνουστιφανομένους Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

δαφνοστεμμένος ἐπίθ. Φ. Πανῶ, Λυρικ., 100, 282.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α φ ν η καὶ σ τ ε μ μ ῆ ν ο ς, μετοχ. τοῦ ρ.
στέφω.

Ὁ δαφνοστεμνός: Ποιήμ.

Σὲ κοκκαλόχτιστο ναό, σὲ στίβο ἀγασμένο
δαφνοστεμμένη, ὀλόγλυκη θεότη ζηλεμένη
Φ. Πανῶ, ἔνθ' ἀν., 100.

δαφνοστόλιστος ἐπίθ. Α. Προβελ., Διπλῇ Ζωή, 87

Ι. Τυπάλδ., Ὡδὴ εἰς Πατρ. Γρηγόρ., 5.

Ἐκ τοῦ ρ. δ α φ ν ο σ τ ο λ ῖ ζ ω.

Δ α φ ν ο σ τ ο λ ι σ μ ῆ ν ο ς, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἀν.: Ποιήμ.

Στὸ δαφνοστόλιστο ναὸ ὁ Πατριάρχης μπαίνει,
μύριες ὀλότρεμες καρδιές χτυποῦν ὀλόγυρά του

Ι. Τυπάλδ., ἔνθ' ἀν.

Ἐλλὰς ἀνάστα! δόξασε τὸν οὐρανοστολισμένο
καὶ δέξου δαφνοστόλιστη τὸν δαφνοστολισμένο

Α. Προβελ., ἔνθ' ἀν.

δαφνότοπος ὁ, Σ. Σκίπη, Τρόπαια., 79 Ἀπολλών.

ἄσμ., 24 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. δ α φ ν η καὶ τ ὀ π ο ς. Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ.
Τόπος κατὰφυτος ἐκ δαφνῶν ἔνθ' ἀν.: Ποιήμ.

Μόνε ἐμεῖς ἀρνητὲς σὲ δαφνότοπους

ἄς πλανιώμαστε τώρα 'ς τοὺς ὤμους

μὲ μὴ λύρα σοφὴ κι ἄς ταιριάζουμε

'ς τὸν Ἀπόλλωνα πάντα τοὺς ὕμνους

Σ. Σκίπη, Ἀπολλών. ἄσμ., ἔνθ' ἀν.

δαφνοτσίκουδο τό, Μ. Λιουδ., Μαντινάδ., 38, 62,
341.

Ἐκ τῶν οὐσ. δ α φ ν η καὶ τ σ ῖ κ ο υ δ ο.

Ὁ καρπὸς τῆς δάφνης: Ἄσμ.

Τὸ δαφνοτσίκουδὸ φαγα, τῇ δάφνης τῇ ρακὴ 'πια,
κι ἀπ' ὅλους τὴν ἀγάπη μου ξεχωριστὴ τὴν εἶχα.

δαφνούλα ἡ, Πελοπ. (Βραχν. Γαργαλ. Μαντίν.) κ.ά.—
Α. Βαλαωρ., "Εργ. 3, 3 Γ. Σουρῆ, "Απαντ. 2, 282 Σ. Περ-
σιάδ., "Εσμῆ, 34 Ε. Στρατουδ., Κρητικ. Ἐμπνεύς., 64 Κ.
Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.² 157 Ἀσάλ. Ζωή, 298 — Λεξ.
Δημητρ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. δ α φ ν η διὰ τῆς καταλ. - ο ῦ λ α.

1) Ἡ μικρὰ δάφνη (Laurus nobilis) Πελοπ. (Γαργαλ.)
κ.ά. — Γ. Σουρῆ, ἔνθ' ἀν.: "Εχω μινὰ δαφνούλα 'ς τὸ περ-
βόλι Γαργαλ. || Ποιήμ.

Κοντὰ σὲ κάπριαν ἐκκλησιὰ, χωριοῦ προσκυνητάρι,
χλωρὴ δαφνούλα φύτρωσε νὰ στεφανώσῃ τώρα
μὴ σκλάβα μαυροφόρα

Γ. Σουρῆ, ἔνθ' ἀν.

τὰ χέρια μου μυρίζουν

ἀκόμα ρόδα καὶ μυρτιές καὶ κρίνους καὶ δαφνοῦλες

Α. Βαλαωρ., ἔνθ' ἀν.

Τὸ φῶς αὐτὸ ὅπου ποτὲ δὲ χάνεται, δὲ σβήνει,
πέσε δαφνούλα τοῦ Μαρτιοῦ 'ς τοῦ ὕπνου τὴ γαλήνη

Σ. Στρατουδ., ἔνθ' ἀν.

Κ' ἡ βελανιδιὰ κι ὁ μέγας

κι ὁ νερόχαρος λωτὸς

καὶ οἱ μυρτοῦλες καὶ οἱ δαφνοῦλες

κι ὁ παντοῦ συρτὸς κισσὸς

Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², ἔνθ' ἀν. 2) Ἡ μικρὰ πι-
κροδάφνη Πελοπ. (Βραχν. Μαντίν.) — Σ. Περσιάδ.,
ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Οὔλες φιλὶ μοῦ δῶσαν καὶ δὲν τὸ μετανιωσαν,
μὰ μὴ μικρὴ δαφνούλα μοῦ 'καψε τὴν καρδοῦλα

Βραχν. || Ποιήμ.

Μὰ μὴ μικρὴ δαφνούλα, μοῦ 'καψε τὴν καρδοῦλα
'κείνη φιλὶ δὲν δίνει, πολὺ καημὸ μ' ἀφίνει

Σ. Περσιάδ., ἔνθ' ἀν. 3) Τὸ φυτὸν Βίγχα ἡ ροδίνη (Vinea
rosea) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀποκυνωδῶν (Aprocynaceae) Πε-
λοπ. (Γαργαλ.): Ἐφύτρεψα τίς γλάστρες μὲ δαφνοῦλες καὶ
ἄλλα μυριστικὰ (= εὖοσμα φυτὰ).

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαφνούλα καὶ ὡς κύριον ὄν. Θράκ.
(Μάδυτ. κ.ά.) Μακεδ. (Βόιον Κοζ.) — Δ. Ταγκοπ., Μητέρ.,
29 καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν αὐτὸν τύπ. Πελοπ. (Τριφυλ.)
καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Δαφνοῦλες Πελοπ. (Ἀνδρουσ.)

δαφνοφάγος ἐπίθ. Κ. Παλαμ. Ἀσάλ. Ζωή², 139
— Λεξ. Δημητρ.

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. δ α φ ν ο φ ᾱ γ ο ς. Πβ. Νικηφ. Χοῦμν.,
Ἀνέκδ. Ἑλλην. 3, 385 «... Ἡσίοδον τίνα; τὸν μετὰ τὸν
"Ομηρον τὸ τῶν Μουσῶν δαφνοφάγον θρέμμα». Πβ. καὶ τὸ
Ἑλληνιστ. ἐπίθ. δ α φ ν η φ ᾱ γ ο ς.

Ὁ οἶονεῖ τρώγων δάφνην, ὁ μασῶν φύλλα δάφνης καὶ ἐκ
τούτων ἔνθεος γιγνόμενος ἔνθ' ἀν.: Ποιήμ.

Καὶ τρεμολάμπει ἡ λύρα μου, ἀτίναχτη ἀστραπὴ

κι ὁ πεζοδρόμος, ποὺ τρανάει μπροστά, ὁ δαφνοφάγος
μὲ πείνα μικρὴ μέσα μου, ποὺ τρώει καὶ ποὺ δὲ σβεῖ

Κ. Παλαμ., ἔνθ' ἀν.

δαφνοφόρος ἐπίθ. Δ. Σολωμ., 125 — Λεξ. Βάιγ. Δη-
μητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. δ α φ ν ο φ ο ρ ὶ ω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ.
ἀ σ π ρ ο φ ο ρ ὶ ω - ἀ σ π ρ ο φ ὶ ρ ο ς.

Ὁ φέρων δάφνην, ὁ στολισμένος μὲ δάφνην ἔνθ' ἀν.:
Ποιήμ.

